

Ο Άγιος Ιωσήφ, αρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Ο άγιος Ιωσήφ, αφού έλαβε μία καλή εκπαίδευσι, έκαμε τα πρώτα του βήματα στη μοναχική ζωή με τον αδελφό του άγιο Θεόδωρο τον Στουδίτη στη μονή του Σακκουδίωνος. Οι δύο αδελφοί συναγωνίζονται στο ζήλο. Υπερασπίζονται τις ίδιες απόψεις με το ίδιο θάρρος και υφίστανται τις ίδιες μαστιγώσεις και τις ίδιες εξορίες, αν και σε διαφορετικές φυλακές.

Στην επιστροφή τους από την εξορία της Θεσσαλονίκης (797) έρχονται πάλι και οι δυο στη μονή Σακκουδίωνος, κατόπιν μεταφέρονται μαζί στη μονή του Στουδίου. Αλλά το 807 ο άγιος Ιωσήφ έπρεπε να εγκαταλείψη τον αδελφό του για να λάβη τον περιφανή αρχιεπισκοπικό θρόνο της Θεσσαλονίκης, η οποία εχήρευσε με το θάνατο του τιτουλαρίου Θωμά. Ο κλήρος και οι πιστοί της πόλεως αυτής, οι οποίοι είχαν εκτιμήσει τα προτερήματά τους και τις αρετές του κατά τη διάρκεια της εξορίας κοντά τους, τον είχαν ζητήσει για ποιμένα.

Τον ξαναβρίσκομε το επόμενο έτος στην Κωνσταντινούπολι, για να μοιραστή την εξορία του θείου του και του αδελφού του στα Πριγκηπόννησα. Εγκλείστηκε στην Πρώτη, ο άγιος Πλάτων στην Οξεία και ο άγιος Θεόδωρος στη Χάλκη.

Επέστρεψε στη Θεσσαλονίκη το 811 με την αναγόρευσι του Μιχαήλ του Ραγκαβέ. Αλλά τέσσερα χρόνια αργότερα ο ζήλος του για να υπερασπισθή την τιμή των αγίων εικόνων ετράβηξε την προσοχή του Λέοντος του Αρμενίου, ο οποίος τον έφερε στην Κωνσταντινούπολι. Έπειτα από μία μικρή αιχμαλωσία αποσύρθηκε στου

Σακκουδίωνος, όπου βρήκε πάλι τον άγιο Ναυκράτιο και έλαβε εκ μέρους του υπάτου Ζαχαρίου γενναίες ελεημοσύνες. Αλλά και πάλι εξορίσθηκε από τον αυτοκράτορα σε ένα μακρινό τόπο, όπου παρέμενε έως την ανάρρησι του Μιχαήλ του Τραυλού.

Κατόρθωσε να επιστρέψη στην επισκοπή του και εξακολούθησε να αγωνίζεται για την Ορθόδοξη Πίστι. Έζησε μετά το θάνατο του αδελφού του και υπέστη ακόμη, δίχως αμφιβολία, επί Θεοφίλου, του τελευταίου των εικονομάχων αυτοκρατόρων, την πείνα, την δίψα και όλα τα είδη των βασανιστηρίων.

Υπέκυψε, θύμα κι αυτός του διωγμού, την 15η Ιουλίου του 832, σε μία άκρη της Θεσσαλίας. Το σώμα του, εγκαταλειμμένο χωρίς ταφή, βρέθηκε μετά από πολλά χρόνια σε ένα μέρος δασώδες και ελώδες, από τον άγιο Ναυκράτιο και τον Αθανάσιο. Δεν έμεναν παρά μερικά ιερά οστά. Τα μάζεψαν με φροντίδα και στις 26 Ιανουαρίου 844 τα μετέφεραν επισήμως στο μοναστήρι του Στουδίου, συγχρόνως με το σώμα του Αγίου Θεοδώρου του Στουδίτου, που είχε μείνει ανέπαφο, για να τα ενταφιάσουν δίπλα στον άγιο Πλάτωνα.

Εκ του βιβλίου: [ΤΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ ΤΗΣ ΒΙΘΥΝΙΑΣ](#)
[Εκδόσεις “Ορθόδοξος Κυψέλη”](#)

Πηγή: <http://www.impantokratoros.gr/A5411088.el.aspx>